

Projecthulp Sri Lanka

HELPT OP EEN PRAKTI SCHE MANI ER

Hier volgt weer een nieuwsbrief van ons over onze projecten in Srilanka. Moesten wij u in onze vorige nieuwsbrief vertellen dat de situatie in het land niet zo rooskleurig was, nu is deze ronduit slecht. Het geweld neemt hand over hand toe, gevechten, bomaanslagen en moordpartijen zijn schering en inslag. Het was eerst de bedoeling dat Gerrit in september onze projecten zou gaan bezoeken. Op advies van onze contactpersonen ging dit niet door en dachten we aan oktober ook dit ging vanwege de situatie in Srilanka niet door. Maar eind oktober kregen we bericht dat voor een aantal van onze projecten het geld op was, wat wij natuurlijk ook wisten, en tevens werd onze hulp gevraagd voor ongeveer 200 vluchtelingen uit Mutur die al enkele maanden op het terrein van de kerk in Palayuthu verblijven. Hier in Nederland zou men zeggen ach ik maak het wel even per bank over. Dit kan ook naar Srilanka, maar als je wat grotere bedragen overmaakt duurt dat minstens 3 à 4 maanden en dan moet je er nog zelf achterheen want de banken daar houden het geld vast vanwege de rente. Bij navraag zegt men doodleuk; sorry er is geen geld voor u gekomen. De laatste weken waren de gevechten wat verplaatst naar het uiterste noorden en het zuid-oosten, een aardig eindje van onze projecten vandaan. Daarom is Gerrit op 8 november in het vliegtuig gestapt voor een bliksembezoek van 1 week. Dit keer was er wat de reiskosten betreft een meevaller. Zoals u weet wordt de reis altijd door ons zelf betaald. Omdat er de laatste maanden, vanwege de onlusten, erg weinig mensen naar Srilanka gaan had de luchtvaartmaatschappij van Srilanka een heel goedkope aanbieding, nl. retour Frankfurt-Colombo voor € 243,--.

Na aankomst donderdag ochtend in Negombo direct naar Fr. Lambert onze contactpersoon in Vavunia gebeld en gevraagd hoe de situatie was. Als antwoord kreeg ik; redelijk rustig maar kom maar niet met de auto maar met de trein dat is veiliger. De trein vertrekt 16.20 uur uit Colombo, maar je moet voor 12.00 uur een kaartje kopen op het station. Daar aangekomen wordt je naam en stoelnummer netjes in een oud schoolschriftje geschreven en krijg je een ouderwets kartonnen kaartje en verder maar wachten tot het 16.20 uur wilde worden. Net op tijd weg trouwens uit Colombo want even later werd een Tamil parlamentslid en zijn bewaker doodgeschoten en veranderde Colombo helemaal in een vesting.

Na aankomst om ongeveer 22.00 uur in Vavunia nog even gepraat en wat gedronken en gegeten, een restauratiewagen kent de trein daar niet. Omdat ik er maar 1 dag zou blijven en veel wilde doen zei Fr. Lambert we gaan morgen vroeg om een uur of negen eerst naar het tehuis voor ongehuwde moeders.

De volgende morgen aan het ontbijt zei hij echter, we gaan een paar uur later, de directrice heeft net gebeld er is vannacht vlakbij het tehuis weer iemand vermoord en men heeft het lichaam bij de zusters in de tuin gegooid, dit moet eerst verwijderd worden.

Daarom ben ik maar eerst naar Sinduja en haar familie gegaan. Sinduja is het meisje dat in februari een niertransplantatie heeft gekregen. Het was fijn te zien hoe zij is opgeknapt en weer een normaal leven kan leiden. Onnodig te zeggen hoe dankbaar

zij en haar familie zijn. Na nog enkele zaken geregeld te hebben, onder andere een dreigende huisuitzetting voorkomen, werd hartelijk afscheid genomen van Sinduja.

Daarna naar het tehuis voor ongehuwde moeders. Door de zusters werden we hartelijk welkom geheten en de meegebrachte babykleding, kleedjes om de baby's op te leggen, knuffels en speciale vitaminen voor de zwangere vrouwen (meisjes) de jongste was 14 jaar, werden dankbaar in ontvangst genomen.

In het nieuwe tehuis kunnen nu maximaal 16 vrouwen tegelijk verblijven.

Door het oponthoud 's-morgens was er geen tijd meer om het vluchtelingenkamp te bezoeken. Vanwege de situatie was het niet raadzaam na zonsondergang, ongeveer 18.15 uur, op straat te zijn. De avond werd besteed aan het regelen van de financiële zaken en werd opdracht gegeven om rond kerst al de kinderen in ons weeshuis in Mulankawil van nieuwe kleding en schoenen te voorzien. Hier moeten ze dan weer een heel jaar mee doen.

De volgende ochtend vroeg op en om 07.00 uur per busje naar Palayuthu. Vanwege de vele controleposten onderweg was het geen leuke reis. Na ruim 2 uur onderweg te zijn hadden we pas 4 kilometer gereden en was de auto al volledig binnenste buiten gehaald waarbij zelfs de stoelen en alles er uit werd gehaald. Misschien vervoerde die buitenlander wel wapens.

Rond 14.00 aangekomen in Palayuthu werd ik gelijk weer met mijn neus op de ruwe feiten gedrukt. Vlakbij onze gebouwen waren nl. net 2 jonge mensen doodgeschoten. Na iedereen gegroet te hebben direct aan de slag. Samen met Fr. Alban onze contactpersoon in Palayuthu het provisorische vluchtelingenkamp bezocht. Hier zitten ongeveer 200 in juni uit Matur gevluchtte/ verdreven mensen. Terug kunnen ze niet want door de hevige gevechten destijds zijn niet alleen hun huisjes maar ook hun werk (akkers/vissersbootjes) vernietigd. Men "woont" in wat bij elkaar geraapte rommel. Een wandje van hout, een wandje van roestige golfplaten, een wandje van opengeknipte plastic zakken en wat vage dakbedekking en modder op de grond. In november begint in het oosten de regentijd en een aantal mensen was druk bezig rondom de hutjes sleuven te graven in de hoop dat ze niet onder zouden stromen.

Deze mensen en vele anderen elders, alleen uit Mutur zijn deze zomer 20.000 mensen gevlucht, worden volledig aan hun lot overgelaten. De overheid geeft net genoeg rijst om niet dood te gaan, de grote internationale hulporganisaties zie je er ook niet. Ja Charitas verstrekt soms zeep en tandpasta maar dat is ook alles. Ik heb de laatste jaren, zeker na de Tsunami, vele vluchtelingenkampen gezien maar dit sloeg alles, hier zou een Nederlandse hond of varken nog voor weglopen. 's-Avonds met Fr. Alban overlegd hoe we deze mensen het best kunnen helpen en in overleg met Marian een paar duizend euro gegeven, zodat het meest noodzakelijke voor die mensen aangekocht kan worden.

De volgende dag, zondag, was er polikliniek van de tandarts in ons medisch centrum. Op het moment dat ik er binnen kwam was het net "trektijd" de ene na de andere tand en kies werd uit de monden getrokken, ik ben maar snel weggegaan. Ook de andere klinieken draaien nog steeds goed, of zoals Fr. Alban zei: oorlog of geen oorlog de mensen worden gewoon ziek.

Daarna enkele in aanbouw en klare huisjes bezocht, het ziet er voor Srilankaanse begrippen keurig uit. De bewoners/ toekomstige bewoners weten niet hoe ze hun dankbaarheid moeten tonen. De meeste mensen spreken geen engels zodat ik alle lofzangen gelukkig niet verstond.

Het was fijn om te zien dat het meisje dat in juni een naaimachine had gekregen veel opdrachten uit de omgeving krijgt en zo gedeeltelijk in het levensonderhoud van haar en haar familie kan voorzien. Ook geeft zij naailes op de ontwikkelingscursus voor jonge meisjes, ook dit jaar zit deze weer vol.

Na van iedereen, en niet in de laatste plaatst van onze pleegzoon Arul en zijn gezin afscheid te hebben genomen werd het tijd om de nachttrein naar Colombo te nemen, waarna ik dinsdag ochtend na ruim 11 uur hobbelen en schudden aankwam. Na het ontbijt nog snel naar de weduwe Shanti om onze bijdrage in haar levensonderhoud te brengen. Tevens geregeld dat Sr. Jerome uit Badulla over het benodigde geld kan beschikken voor een aantal kinderen in de omgeving van Jaffna en voor de kinderen in het weeshuis in Badulla. Daarna nog een paar uur voor mijzelf en om 19.30 uur naar het vliegveld voor de terugreis.

Wellicht hebt u een wat andere schrijfstijl gemerkt normaal schrijft Marian de nieuwsbrieven dit keer heb ik een reisverslag gemaakt.

Het is heel triest om te zien hoe de situatie de laatste jaren verslechtert, tenminste voor de arme mensen, meer dan 90 % van de bevolking. Van noord naar zuid en van oost tot west hoor je dezelfde verhalen. Waar is al het geld, de overheid doet niets voor ons en waar zijn de grote internationale hulporganisaties? Ik zeg dan maar dat ik het niet weet. Wat ik wel weet is dat het defensiebudget voor 2007 ruim

verdubbeld is, in Colombo het ene na het andere dure prestigeobject verrijst, de luchthaven van Colombo schitterend geworden is, zeker niet onder doet voor Schiphol, in het zuiden van het land begonnen is met de aanleg van een 2^e internationale luchthaven en er dus ook een vierbaansweg aangelegd gaat worden van die plaats naar Colombo.

Dit alles weerhoudt ons, en diverse andere kleine particuliere hulporganisaties, er echter niet van om door te gaan met ons werk. Wellicht stimuleert het zelfs om nog extra ons best te doen. Werk dat wij kunnen doen dankzij veel sponsors en dankzij heel veel mensen die ons op welke manier dan ook helpen. Daarom willen wij aan het eind van het jaar iedereen hartelijk bedanken voor de steun en belangstelling voor ons zo broodnodige werk.

U hoort weer van ons.

Een hartelijke groet,

Marian en Gerrit Muis.

Van Delftstraat 36, 3381 BH Giessenburg (0184 652043
Voor meer informatie: www.projecthulpsrilanka.giessenburg.nl
Wilt u de nieuwsbrief voortaan digitaal ontvangen,
stuur dan een email naar: projecthulp-srilanka@hotmail.com.
Bankrekening 32.17.60.921,
t.n.v. Projecthulp Sri-Lanka te Giessenburg